Kmetijske in rokodelske Novice.

Na svitlobo dane od c. k. krajnske kmetijske družbe.

Tečaj V. | *V srédo 15. kimovca 1847.* | List 37.

Rožica in metúlj.

(Po némškim barona *Antona Klesheima.*)

Na germu rožica cvetè,
V dišavi njeni diha vsè
In kakor ličica so njé,
Za lépši raj nebés ne vé;
Med vénčke svoje angeljčki
Vijó nar rajši rózce si.

Podája se metúljev ród
Iz daljnih krajev k nji na pót,
In eden ná-njo priferfrá,
Ki se prilizvati ji zná,
In poje hlinjenc ji takó,
De róža mu odprè uhó.

Šleparček v šalji ji začnè
Ljubivne péti pésmicè,
In vmés ji tudi še pové,
Kak zvésto bije mu sercé,
Potém se bliža, bliža ji,
De zméša glavo révici.

Ljubézin perva oslepí,
V prostósti kòt otròk živí,
Zaupanje ima angeljčkov,
In kakor par zakonski nov,
Verjame čisto, čisto vse,
Sej ljubček dragi vse ji je.

Alj zvé pa révca sčasama,
Metúlj nezvést de biti zna,
Kér pésmico zapéto nji
'Tud drugi poje cvétlici; —
In rožici zbolí sercé,
Bolí jo hujši od dné do dné.

Pa viditi takó bolnó
Metúlj ni maral več za njó,
In ko je sercu njé zavdál,
Je gerde še oči dajál; —
Slepár se téga ni sramval,
Za vselej je od nje sferfral.

Globôko rani rožco tó,
In rana pêče jo britkó;
Bolêha hujši ji sercé,
Lepôto ličica zgubé, —
In v lune svitu pervo nóč
Jo umorí britkosti móč.

In berž oznan'jo sapice
Njé smert med vse cvetličice,
In slavček pôje žalostno
Mertvaško v logu pésmico,
Zvončki *) pa v béli hišici
Zvonijo mertvi rózici.

Polónic **) dvanajst nêse jo,
Šést lilij h grobu spremi jo,
Kresničice s solznimi očmí
Na grobu njénim svét'jo ji;
In kar cvetlic vert 'má in poljé,
So pri pogrébu vse bilé.

In nóč in dan verstijo se
Pri grobu v stráži cvétlice;
Če germa se dotakne kdó,
Ubôde ternje ga hudó —
To rajnci so obljubile,
Zató so róže — ternjeve.

Malavašič.

*) Zvončki (Schneeglöckchen), perve pomladanjske cvetlice.
**) Polonica ali matere Bôžje volek (Frauenkäfer.)

Mizarjem poduk,

kakó mehkimu lesu podobo ali obraz terdiga likaniga dati.

(Konec.)

Kakó lesu podobo češnjeviga dati?

1) Spodnja farba, kakor pri hrastovim.

2) Farba za lepotičenje obstojí iz polovice navadne têre siene, iz polovice pa svitle ombre, ktera se po lesu namaže (potegne).

3) Opravílo. Štreme ali štrahi po lesu se z luknjičasto môrsko gobo naredé z višnjevo berolinsko farbo, dunajskim lakam (Wiener Lak) in z žgano têro sieno (gebrannter terra sienna); létine se pa z mačjim čopičem malajo, z ombro in dunajskim lakam, in se z jazbičjim čopičem proti njih koncu pobrišejo, de se prava podoba češnjeviga lesa napravi.

Kakó lesu podobo javorjeviga dati?

1) Spodnja farba se napravi iz $^{58}/_{64}$ svinčene beline, $^{5}/_{64}$ okra in pa $^{1}/_{64}$ angležke rudečice.

2) Farba za lepotičenje je svitla ombra (lichte Ombra), ktera se po lesu namaže; štreme se naredijo z dunajskim lakam.

3) Opravílo. Z luknjičasto môrsko gobo se po lesu povalja (gewalzt), in z mokrimi perstmi se gerče v les naredé in vse se z jazbičjim čopičem lepó navprek pobriše, de se prava podoba javorjeviga lesá napravi.

Kakó lesu podobo brezoviga dati?

1) Spodnja farba kakor pri hrastovim lesu.

2) Farba za lepotičenje obstojí iz $^{7}/_{8}$ navadne tere siene, iz $^{1}/_{8}$ pa žgane tere siene.

3) Opravílo. Z usnjem se farbe povaljajo in z jazbičjim čopičem navprek (in die Quere) pobrišejo, de se prava podoba brezoviga lesá napravi.

Kakó lesu podobo orehoviga dati?

1) Spodnja farba: 10/16 svinčene belíne, 5/16 okra in 1/16 angležke rudečíce.

2) Farba za lepotičenje: kelniška perst, štreme se naredé z žgano tero sieno, svitlo ombro in berolinsko višnjevo farbo (Berliner Blau).

3) Opravílo. Spegel (Flamme) v orehovim lesu se naredí z usnjem, piramida pa z luknjičasto môrsko gobo; podoba belíne v lesu (Splintholz) se s tanjko klopčíno naredí, s ktero se rahlo po lesu tiplja; létine se malajo z mačjim čopičem in se pobrišejo z jazbičjim, de se prava podoba orehoviga lesa napravi.

Kakó lesu podobo mahagonoviga dati?

1) Spodnja farba: 7/8 lepe rumene farbe, ki se Chromgelb imenuje, in pa 1/8 angležke rudečíce.

2) Farba za lepotičenje: žgana tera siena, in za štréme kelniška perst.

3) Opravílo kakor pri orehovim lesu.

Kakó lesu podobo palisandra dati?

Palisander pràv tamen ptuj les.

1) Spodnja farba: 3/4 angležke rudečíce, 1/4 kelniške perstí.

2) Farba za lepotičenje: polovíca kelniške perstí, polovíca pa berolinske višnjeve farbe.

3) Opravílo. Z votlim šetinastim čopičem se vleče gôri in dôli, z luknjičasto môrsko gobo se briše in vse potem z jazbičjim čopičem lepo navprek pobriše, de se palisandrova podoba prikaže.

Zadnje opravílo pri vsakterim lepotičenji je: posušeni lepotičeni les z firnežem ali s kopalam lepo in rahlo enkrat ali dvakrat prevleči, de je vse lepo gladko; od tega smo že zgorej opomnili. — Hišno ali cerkveno orodje takó lepotičeno se da brez vse škode umiti ali z mokro cunjo obrisati, kar je treba.

Mizarjem smo že enkrat povedali, de se iz laneniga olja nar boljši firnež skuha, če se na 10 funtov laneniga olja 4 lóte sreberne glete (Silberglätte) in 2 lota žganiga galúna vzame, kar storí, de se tak firnež naglo posuší in posebno lepó sveti.

Kakó se nar boljši kopalov firnež (Kopal) naredí, bomo po Hajncovim poduku tukej povedali:

10 funtov kopala se dene v bakren (kufrast) kotliček, in se s kakimi 5 ali 7 kapljicami terpentinoviga olja poškropí. Kotliček se postavi potem na nagel ogljen oginj in se s plehastim pokrovam pokrije, kteri ima v sredi luknjo, de se zamore kopal z železnim količem mešati. Dokler ima dim, ki skozi imenovano luknjo gré, višnjevo farbo, še kopal ni popolnama raztopljen, kar se tudi na železnim količu lahko vidi; ko pa začne dim bolj tamen prihajati, je to znamnje, de je kopal dovelj raztopljen. Zdej postavi kotliček berž od ognja in perdêni takó raztopljenimu kopalu 6 funtov pogrétiga laneniga firneža, v kterim so že 4 lóti sreberne glete in pa 2 lóta žganiga galúna raztopljeni. Perdeni potem še tudi 4 funte pogretiga beneškiga terpentinoviga olja, in sicer takó, de z železnim količem neprenehama mešaš, kadar terpentinovo olje perlivaš, de se dobro skupej zmeša. — Pràv dobro je, če se kopalov firnež kakih 6 tednov vleží; zakaj kopal in vino imata to lastnost, de če delj ležíta, boljši sta.

Razdelitev pašnikov v Doberli Vasi na Koroškim.

Lanjsko leto so Dobrolčanje vse pašnike razdelili, ki so se le razdeliti dali, okoli 40 oralov, in ta razdelitev že letas veliko dobička obeta. Popotnik, kteri je poprej ali pa letas ali pa še le bo po cesti od Doberle Vasi proti Blekovcu popotoval, se bo lahko tega prepričal, — ja, on bo obstal in se čudil. Tukej, kjer so poprej kumerne krave lakoto pasle, medle svinje pusto zemljo od lakote prerivale in pa sprideni otroci mlajši še nedolžne otroke brez mere in števila malopridnosti učili, in takó že v pervi mladosti njih mlado sercé popačili, — tukej kjer ni bilo druziga slišati kot otročje vpitje, in pa preklinjevanje in tepenje živine — tukaj prijatel! ne boš zdej druziga slišal in vidil, kakor rahlo šumljanje vetra skozi velike kose vsejaniga, in že visoko izrašeniga barú (Fenich *), kteriga si je vsak priden posestnik hitel spomladi v novo razorano zemljo sejati. De pa nekteri zavoljo svoje stare neumne terme še niso svojih delov razorali in obsejali, in se takó svojiga lastniga dobička branijo, si bo vsak bravec lahko mislil, de je ta delitev veliko zopernikov imela, kteri so močno nasproti delali, in s tem pokazali, de jim še luč praviga kmetovanja zasijala ni. Vunder je tacih le malo, in rêči se mora, de po prizadevanji našiga bistriga in za vse koristne naredbe neutrudljiviga kantonskiga komisarja gosp. Tomaža Puherja, in s pomočjo več umnih kmetov tega kraja, je to delo že blizo do konca dognano.

Ne morem pa jenjati, de bi našim vsiga spoštovanja vrednim Novicam hvale ne rekel: de so one začetik tega koristniga dela. O de bi jih pač naši koroški kmetje vedno bolj brati začeli!

V Doberli Vasi 20. veliciga serpana 1847.

—*—

Od vraž na dalje.

V 31. listu je bila strašna hudobija na znanje dana, de je na Gorenskim neki kobili jezik odrezan bil. Še zdej se ni za pràv zvedlo, kdo de je to storil — iz vsih okoljšin pa zmirej bolj verjetno prihaja, de tega morde ni kak sovražnik ali hudobnež storil, ampak kak babjovérec, ki neumne vraže verjame, de jezik take kobile, ki je po celim truplu brez nar manjši bele lise lepo černa, in ki je eno ali že več žebet imela, ima prečudno moč v sebi, človeku k vsimu pripomoči, karkoli le doseči želí. — Gospodár imenovane kobile je pràv miren in tih človeček in živí brez sovražtva; imel je 4 konje v hlevu, in ravno ta kobila je nar bolj v kotu skrita stala. Če bi bil kak sovražnik to storil, bi bil gotovo raji eno ali drugo živinče v hlevu zabodil ali kakó drugači poškodoval — ne pa, de jo je v dežji iz hleva odpeljal in ji pod kozelcam samo jezik odrezal.

Kér je tedej med nekterimi zlo zabitimi ljudmí ta vraža, de ima jezik černe kobíle imenovano čudopolno moč v sebi — je lahko verjéti, de je uboga kobila mógla po neumni vraži svoj jezik in življenje zgubiti. — Prašamo tiste, ki kaj taciga verjámejo, ali niso bolj neumni, kot živina? Ali se jim spodobi, de imajo človeško obličje? Ali je res, de imajo um in pamet? Ne iskrice uma pa tudi vére nimajo, sicer bi Božje mogočnosti ne perpisovali konjskimu mesu (jeziku)! De ima jezik kake hude babe strupeno moč v sebi, in de se je

*) Po Koroškim in Štajarskim je bar veliko bolj obrajtan kakor prosó zavoljo slame, ki je posebno dobra piča za pitanje živine. Na Koroškim in Štajarskim se tedej vidi veliko njiv z baram obsejanih. Vredništvo.

po tacih jezikih na svetu brez copernije že veliko hudiga zgodilo, to je stara prepričana reč, — de ima pa jezik černe kobíle kako drugo moč v sebi, kakor jesti in piti, je takó neumna vraža, de je človeka sram, od tega kaj več govoriti.

J. U.

Poslušajte!

kaj vam bomo od zagovarjevcov kačjiga strupa povédali.

Koliko od strupeniga gada pičenih ljudí je že pomerlo po neumni vraži, de so, namest prave zdravilne pomoči iskati, kakiga goljufa poklicali, ki si moč pripisuje, de zamore, naj si bode pri človeku ali pri živini, kačji strup zagovoriti! Ni davnej kar se je taka nesreča — kakor ste brali — zopet na Gorenskim pripetíla. Danes vam pa oznanimo ravnanje Matajata, ki je imenovani deklici strup tako zagovorjal, de je drugi dan umerla. Takóle se glasí:

„Tam stojí ena sveta gôra; na ti gôri stojí en zlat stol, na tém stolu sedí en svet mož, sveti Šenpas; k njemu je peršla mati božja, je pernesla usmiljeniga Jezusa, je pa rekla trikrat eden za drugim: zakaj ti ne fertigješ tega človeka od strupa pičeniga?“

Zdej trikrat v kruh dihni, na kruh stori sveti križ, potlej pa sam sebi, in imaš ven zginiti skoz in v imenu svetiga Šenpasa, in svetiga Urha, in skoz te tri svete božje peršone: Bogá Očeta, Sina in svetiga Duha. Potlej pa rêči: jez vérjem v Boga Očeta, jez vérjem v Boga Sina, jez vérjem v Boga svetiga Duha. Potlej pa môli tri Očenaše in Češene Marije in Véro. —

Ti zagovorici, ki so jo nam častit gospod iz Gorenskiga na znanje dali, pristavimo še eno, ki smo jo sami od nekiga človeka za 40 krajcarjev zvedli, ki bičnike (gajželnike) prodaja in zraven tega tudi kačje strupe zagovarja; takóle se glasí:

„Ena gôra sv. Šenpolaja; tam je ena stezica, hodi po nji Marija Devica; jez prosim v iménu sv. Šenpolaja, prosim v iménu Marije Device, vsih svetníkov in svetnic božjih, v iménu sv. treh kraljev, v imenu Boga očeta, sina in sv. duha. Amen. Prosim, de bi šel strup te pozemeljske rečí proč od tega človeka (ali te živine).“ — Po tem se moli Očenaš, Češena Marija in pa Véra. —

Kaj je od tacih vražnih ljudí misliti, nam še ni nihče lepši razložil, kakor so popisali milostljivi knez in škof Anton Slomšek, rekoč: Skrivnost božje močí je velika, pa te skrivnosti Bog ni starim babam, ne rokomavzarjam, ne ciganam razodel, kterih veliko se še práv prekrižati ne zná. Kaj ima tedej pravičen kristjan od vsih teh in takih vraž deržati? Ne verjeti vsaki babeli, ki mu v bolezni, ali v kaki drugi sili take rečí priporoča; ne poslušajte ptujih beračov in krivih prerokov, ki po božjih potih in po skrivnih kotih take pomote trosijo. Ljulika so take zmote na njivi svete vére, ki pšenico dobriga nauka dušijo, de se vérje, kar nič ni; kar je potreba znati, pa pozabi. Prazno vračtvo ali zdravilo so take zmote, ki bolnika motijo, de se mu bolezin zaide, in pomagati zamudí. Goljufen denár so take rečí, s kterimi upajo praznovérni ljudjé dolgé svojih grehov poplačati, in si nebesa kupiti; ali idi si kupvat z goljufnim denarjem; še zaperli te bojo, ako taciga denarja ne pokončaš.

Kaj je storiti pravovérnimu kristjanu s takimi vražnimi in praznovérnimi rečmi?

Pod smertnim greham ne drugim priporočati ne pripisovati ali posojvati, in ljuliko po njivi katoljške cerkve sejati; ampak, kakor so sveti škofje v Rimu pod papežem Caharijem sklenili, mora vse te in take lažnjive rečí v ognji sožgati in pokončati, drugači greh storí; in ako se takih vraž terdovratno derží, je od svete cerkve v pano djan, in večni božji sodbi izročen, česar nas večni Bog obvari! Od vsiga tega Kristus govorí per sv. Matevžu 15, 13-14. rekoč: „Vsak sadež, kteriga ni zasadil moj nebeški Oče, bo s korenino izruvan. — Pustite jih, slepci so, in slepce vodijo; če pa slepec slepca vôdi, obadva v jamo padeta.“

Dajte jésti lačnim!

To zopoved Dunajčanje letas práv obširno spolnujejo; veliko dobrotnikov je namreč v družbo skupej stopilo, ki revežem vsak dan brez plačila Rumfordovo juho (župo) delíjo, tisto juho namreč, ki so jo že v hudih létih 1816 in 1817 po več deželah in tudi na Krajnskim revežem delili, zató kér se da po ceni napraviti in tolikanj zda, de maselc zamore zdraviga človeka 24 ur preživiti; en maselc veljá 1 krajcar.

Iz česar neki obstojí ta juha, de je takó tečna in pa vunder takó dober kup? bodo radovedni bravci prašali. — Iz tegale (za 24 ljudí na dan): vode 20 funtov in 16 lotov; jesiha 26 lotov in pol; solí 11 lotov; krompirja 5 funtov in 10 lotov; graha 1 funt in 26 lotov; ječmena 1 funt in 14 lotov; kruha 1 funt in 20 lotov.

Neki grof, Rumford po iménu, je dobroto znajdel, tako juho kuhati. Malo ljudí je bilo na svetu, de bi si bili toliko za reveže prizadevali, kakor imenovani gospod, ki je bil v letu 1752 v severni Ameriki od práv révnih staršev rojen. Ob času vojske, ki so jo Amerikanci z Anglezi imeli, je stopil v angležko službo in se je tukej toliko zaslug pridobil, de je bil v vitežki stan povzdignjen. Čez nekaj let je pa stopil v Bavarsko službo in je v Munakovim očitnimu beračevanju konec storil in fabrike napravil, kjer so reveži delo in živež dobivali; on je bil pervi, ki je na Bavarskim sajenje krompirja priporočal, in ljudí ognjiša delati učil, na kterih se lahko veliko derv prihrani; tukaj je tudi gori imenovano juho kuhati učil, ki ima še zdej od njega imé. Zavoljo mnogih in velikih zaslug za Bavarsko deželo je bil v grofovski stan povzdignjen. — Umerl je 22. velikiga serpana 1814 na svojim selu Auteuil blizo Pariza. Njegove kostí so že strohnéle, — njegovo delo pa bo živélo, in živilo še tavžent in tavžent siromakov!

Dr. B.

Od šolskih rečí.

Z velikim veseljem slišimo, de se po mnogih farah na Štajarskim šolski učitelji dobro vêdejo, in de si nekteri duhovni gospodje kar veliko prizadevajo, deželske šole na vso moč povzdigniti in ljubezin do poduka v mladih sercih zmirej bolj vneti. Med drugimi hvale vrednimi gospodi slišimo gosp. J. Hašnika, kaplana v Šent-Jurji v Tabru, sosebniga prizadevavca čislati. Pri velikih druzih opravkih so celo pretečeno jesen vsak dan po 4 ure otroke v vsih potrebnih vednostih skerbno učili; otroci, ki o vsih Svetnikih 1845 še čerke poznali niso, so pri jesenski skušnji 1846 slovensko in nemško práv gladko brali, mnogi izmed njih lepó slovensko pisali po našim sedanjim pravopisu. Razun tega jih napeljujejo k lepimu zaderžanju in založujejo šolo z mnogimi darili.

Od gosp. J. Zabukoška, fajmoštra pri sv. Lenartu poleg Laškiga na Štajarskim, smo kmalo po novim letu dobili lep nagovor na nedeljske šolarje in šolarce ob novim letu, za kteriga nam je práv žal, de ga zavoljo sile druzih sostavkov nismo môgli koj ob novim letu v Novicah natisniti; ga bomo tedej prihranili za pripravni čas ob prihodnjim novim letu.

Nekaj od malih šol na Francozkim.

V 17. Dunajskim nedeljskim listu berêmo tóle: „Po kraljevim ukazu od leta 1833 ima létno plačilo

učitelja malih šol nar menj 200 frankov (v našim denarji 78 goldinarjev) biti. Deželno vladarstvo, ki daje vsako léto svojim igrališam (teatram) 1 milijon in 400,000 frankov, načelništvu (Generalstab) 17 milijonov, duhovstvu 37 milijonov, vojništvu 400 milijonov i. t. d. — daje šolstvu vsako léto le 609,180 frankov in 81 centimov; ali ni to smešno majhen denár?! Vladarstvo, ki daje vsako léto 2 milijona in 340 frankov za poboljšanje konjske reje, daje za omikanje in poboljšanje človeškiga rodú le nekaj čez 600,000 frankov! En človek je tedej menj vreden kot en konj! Šolskim učiteljem le po 200 frankov dajati, ali ni to ravno toliko kakor zastran šolskiga poduka dane postave zatirati? Perva dolžnost vsaciga vladarstva je, vsim podložnim dobrote šolskiga poduka brez plačila nakloniti; torej šolstvo tako napraviti, de dobiva učitelj spodobno plačilo od vladarstva, in de otroci brez šolskiga davka zamorejo v šolo hoditi. Ni bilo tedej práv, de je bila postava dana, de morajo otroci šolno plačilo odrajtovati, ktero je v letu 1845 sneslo 23 milijonov 209,550 frankov in 85 centimov, torej več ko polovico učiteljskih dohodkov; deželskih učiteljev je bilo tisto léto 33000. Od vsih straní so se jeli rodoljubni Francozi pritoževati, de tako ravnanje ni práv, in de je silno potreba, zalostni stan učiteljev poboljšati, sicer bo časti vredni učiteljški stan zmirej bolj zgubival občinsko spoštovanje, ktero mu po vsi pravici gré. Ni tedej čuda, de se morajo učitelji, sebe in svojo družino preživiti, zraven učilištva tudi druzih rečí poprijeti, kakor je to neki učitelj blizo Perona storil, ki je učitelj, cerkveni pevec, gosposkini pisár, štacunar, pék, mesár in kerčmar ob enim! —

Ni davnej kar je tedej minister občinskiga učilištva na Francozkim učiteljski stan poboljšati sklenil, de bi se vsakimu učitelju na dan saj pol drugi frank (v našim denarji 34 krajc. in pol) kraljeviga plačila dajalo — ali bo pa tak majhin poboljšek kaj pomagal? — — Blagor deželi, kjer so učitelji malih šol bolj plačani, kakor na Francozkim, zakaj brihten, priden in pobožen učitelj na deželi je visociga spoštovanja vreden mož. De bomo pa take učitelje imeli, morajo tudi pošteno plačani biti.“

Sivi pondeljki — huda reč.

Za mnoge rokodelce so sivi pondeljki (Blaumontag) dnevi nar veči škode. V nekim listu smo brali ojstre pa resnične besede nekiga ljudoljuba zastran gerde razvade: v pondeljkih po kerčmah popivati, premoženje, zdravje in pobožnost zapravljati, rekoč:

„Če ravno dragína in revšina rokodelce tare, so vunder v pondeljkih kerčme vse polne tacih ljudí, ki popivajo in druge nespodobnosti vganjajo. Taki ljudjé, ki upijejo čez draginjo kruha, zapravljajo vunder ob pondeljkih, kar so čez teden zaslužili, in celi dan nemarno pohajkvajo, namest de bi delali. Kér so po takim živinskim ravnanji tudi še dostikrat v tvorek vsi jalovi, zgubijo tri dni v tednu za delo — ali je čuda, de jih potem revšina tare? O de bi jih popolnama zaterla! saj bo za njih družíno veliko boljši, de ne bo imela slabiga izgleda več!“

Opomba zastran Šent-Elenske pšenice.

Za setev Šent-Elenske pšenice je sedanji teden nar boljši čas; kdor jo želí dovelj pridelati, naj jo tedej berž na dobro zemljo in práv redko seje; če je zernje le po štiri ali pet palcov saksebi, je dosti gosta, gosteji jo sejati ni práv, zató kér se sama takó zgostí, de je kaj.

Kdor je še kaj za seme potrebuje, jo dobí pri „Kovaču“ v Šiški še kaj maliga. Vredništvo.

Oznanílo

kmetijski družbi na ogled poslaniga krajnskiga sadja.

(Dalje.)

31. Gosp. Lorenc Pintar, odgojitelj v Radolci, so poslali, na Dolenskim popotovaje, naslednjih hrušk: iz farovžkiga verta v Soteski Nr. 1. kervavk (Sommerblutbirne), ki mehke nimajo nobene cene, terde so pa dobre. Nr. 2. gospodičin (Frauenbirne); Nr. 3. Solcburgarc, Nr. 4. cesaric (gelbe Sommermuskateller) Nr. 5. krajvodnic (kleine kreiselförmige Mostbirne) Nr. 6. Wiener-Mostbirne; iz farovžkiga verta v Balti vasí pa kašnic (Flaschenbirn).

32. Gosp. Jožef Poklukar, fajmošter na Dobrovi, so na dalje poslali: Nr. 4. zelénk (gemeine Wirthschaftbirne), Nr. 5. kašnic (Flaschenbirne), Nr. 6. sedenšk (morebiti sajenšk, aus dem Samen gezogen, (na Gorenskim iz pešká izrejenimu sadju pravijo peškúr), so neko žlahtnično plême; Nr. 7. medénk in Nr. 8. rudeškanov, ki pa še niso zreli bili.

33. Od gosp. M. Kristana, fajmoštra na Vačah: Nr. 1. gospodičin (Frauenbirn); Nr. 2. Flaschenkürbisbirn (krajnskiga imena ne vémo); Nr. 3. frühe dünnstielige Sommerbergamotte (tudi brez krajnskiga imena) posebne hvale vredna hruška.

Odborstvo sadne razstave 21. vel. serp. 1847.

(Dalje sledí.)

Oznanílo prodaje.

Ces. kralj. kmetijska družba v Ljubljani bo na sv. Mihela dan dopoldne od devetih do dvanastih, in če bo treba tudi popoldne od 3. do 6. po očitni dražbi na prodaj dala več svojih senožet poleg cesarskiga grabna, v Prulah in na Ljubljanskim močirji (mahu) ležečih, in ravno takó tudi 25 oralov in 451 štirjakov veliko zemljiše na močirji, ki se „Franzenshof“ imenuje. To poslednje zemljiše bo ali celo skupej, ali na 6 kosov razdeljeno prodano.

Kteri mislijo eno ali drugo zemljiše kupiti, naj pridejo na sv. Mihela dan ob devetih na zidani most; sicer pa zamorejo od danes vsaki dan od 9. do 12. in od 3. do 6. v pisarnici kmetijske družbe v Salendrovih ulicah Nr. 195 vse tó na tanjko zvediti, kar zvediti želijo; tukaj le še tó na znanje damo, de kupšine ne bo treba precej odriniti, ampak v šestih letih poplačati.

Odborstvo c. k. kmetijske družbe v Ljubljani 11. kimovca 1847.

Današnjimu listu je perdjan štir in dvajseti del kemije.

Žitni kup. (Srednja cena).	V Ljubljani 11. Kimovca.		V Krajnju 6. Kimovca.	
	gold.	kr.	gold.	kr.
1 mernik Pšenice domače	2	33	2	30
1 » » banaške	2	50	2	40
1 » Turšice	2	—	1	56
1 » Soršice	—	—	2	6
1 » Rèži	1	54	2	15
1 » Ječmena	1	24	—	—
1 » Prosa	1	22	1	18
1 » Ajde	—	—	1	36
1 » Ovsa	—	54	—	49

Vrednik *Dr. Janez Bleiweis.* — Natiskar in založnik *Jožef Blaznik v Ljubljani.*